NORAKSTS
Lieta Nr.142290012
(1-1147-13/17)

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U M S

LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Rīgā 2013.gada 30.aprīlī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Diāna Makarova,

piedaloties pie administratīvās atbildības sauktās personas *D.M.* pilnvarotajai pārstāvei *S.M.* un iestādes Rīgas Domes Administratīvās komisijas pilnvarotajam pārstāvim *M.B.*, kā arī cietušajām personām *V.Z.* un *J.Z.*,

atklātā tiesa sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *D.M.* (personas kods */personas kods/*) sūdzību par Rīgas Domes Administratīvās komisijas 2012.gada 17.aprīļa lēmuma Nr.D57 13-5 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Rīgas pilsētas Īres valdes amatpersona 2012.gada 9.martā *D.M.* sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.CB 013027 par to, ka dzīvokļa */adrese/* (turpmāk – dzīvoklis Nr.11) īrniecei netiek nodrošināts pamatpakalpojums – aukstais ūdens.

Pamatojoties uz sastādīto administratīvā pārkāpuma protokolu, Rīgas Domes Administratīvā komisija (turpmāk – Komisija) 2012.gada 17.aprīlī pieņēma lēmumu Nr.D57 13-5 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums), ar kuru *D.M.* sauca pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) $150.^3$ pantu un piemēroja naudas sodu piecsimt latu apmērā. Pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka Rīgas pilsētas

Īres valde 2012.gada 21.februārī veica apskati un sastādīja vietas apskates protokolu Nr.DMVĪ-12-40-akt, kurā fiksēts, ka pamatpakalpojums – aukstais ūdens – netiek nodrošināts. Līdz ar to lietā pierādīts, ka *D.M.* nav ievērojusi likuma „Par dzīvojamo telpu īri" $11.^3$ panta septīto daļu, kas paredz, ka izīrētājam nav tiesību nenodrošināt pamatpakalpojumu sniegšanu īrniekiem. Iestādes ieskatā pārkāpums ir vērtējams kā izdarīts ar nodomu. Turklāt tas nav atzīstams par formālu, jo var būtiski pasliktināt īrnieku veselības stāvokli, kā arī negatīvi ietekmēt sadzīves apstākļus namā. *D.M.* tika dots laiks ūdens padeves atjaunošanai, taču tas netika izdarīts. Šādos apstākļos ar nolūku īstenot LAPK 22.pantā nostiprinātos mērķus, *D.M.* ir saucama pie administratīvās atbildības, uzliekot naudas sodu piecsimt latu apmērā.

[2] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam, *D.M.* 2012.gada 22.maijā vērsās administratīvajā tiesā, lūdzot atcelt pārsūdzēto lēmumu, norādot, ka 2012.gada 16.februārī namā */adrese/* pārplīsa stāvvads, taču dzīvoklī Nr.11 ir divi stāvvadi. 2012.gada 28.martā tika pieaicināts santehniķis un tika konstatēts, ka *V.Z.* un *J.Z.* īrētajā dzīvoklī Nr.11 nestrādā aukstā ūdens ventilis, bet stāvvadā ūdens ir. Pēc dažām dienām ventilis tika nomainīts un ūdens padeve dzīvoklī tika atjaunota. Iesniedzējas ieskatā tīši (ar nodomu) atslēgt ūdens padevi *V.Z.* un *J.Z.* īrētajā dzīvoklī nemaz nav iespējams, jo no tā paša stāvvada pienāk ūdens 1., 2. un 4.stāvā.

[3] Komisija tiesai iesniegtajā paskaidrojumā, atsaucoties uz pārsūdzētajā lēmumā minētajiem argumentiem un apsvērumiem, sūdzību uzskata par nepamatotu un lūdz to noraidīt.

[4] Tiesas sēdē pie administratīvās atbildības sauktās personas pilnvarotā persona lūdza atcelt pārsūdzēto lēmumu, paskaidrojot, ka ventilis, kas atradās īrnieku īrētajā dzīvoklī un nedarbojās, tika nomainīts, kā rezultātā ūdens padeve tika atjaunota tualetē. Tas, ka īrnieku īrētajā dzīvoklī – virtuvē un vannā – nav pieejams ūdens, ir atkarīgs no pašu īrnieku rīcības, jo tieši īrnieki nav nomainījuši īrētajā dzīvoklī nepieciešamās caurules un radiatorus. Iesniedzējas pārstāves ieskatā izīrētājs nav atbildīgs par to cauruļu tehnisko stāvokli, kas atrodas citu personu īrētajā dzīvoklī. Iesniedzējas pārstāve arī paskaidroja, ka dzīvokļa Nr.11 īrniekiem ir parāds par aukstā ūdens pakalpojumiem. Turklāt īrnieki dzīvoklī Nr.11 nedzīvo.

Komisijas pārstāvis tiesas sēdē lūdza sūdzību noraidīt, paskaidrojot, ka iesniedzēja kā izīrētāja ir atbildīga par nama tehnisko stāvokli, tostarp par caurulēm, kas atrodas īrnieku īrētajā dzīvoklī Nr.11. Komisijas pārstāvja ieskatā aukstā ūdens nodrošināšana tikai tualetes podā nav atzīstama par pienācīgu pamatpakalpojuma nodrošināšanu.

Cietušās personas – dzīvokļa Nr.11 īrnieki – tiesas sēdē paskaidroja, ka dzīvoklī Nr.11 nedzīvo kopš 2011./2012.gada apkures sezonas jeb kopš brīža, kad dzīvoklim Nr.11 netika nodrošināta apkures pakalpojumu sniegšana, jo šā iemesla dēļ mitināšanās īrētajā dzīvoklī bija neiespējama. Līdz tam īrnieki īrētajā dzīvoklī pastāvīgi dzīvoja. Aukstā ūdens padeve dzīvoklī Nr.11 netiek nodrošināta sakarā ar to, ka dzīvoklī Nr.11 plīsa radiatori apkures nenodrošināšanas rezultātā. Aukstais ūdens īrētajā dzīvoklī vēl joprojām nav

pieejams, kā rezultātā cietušās personas ir spiestas meklēt vietu, kur varētu mitināties cienīgos apstākļos. Cietušās personas arī paskaidroja, ka tām nav parādu par aukstā ūdens pakalpojumiem.

Motīvu daļa

[5] Lietā izšķirams jautājums, vai sūdzības iesniedzēja pamatoti saukta pie administratīvās atbildības par LAPK 150.^{3} pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu.

Saskaņā ar LAPK 150.^{3} pantu par pamatpakalpojumu nesniegšanu dzīvojamās telpas īrniekam, ja likums nosaka pienākumu sniegt šādus pakalpojumus, uzliek naudas sodu fiziskajām personām līdz tūkstoš latiem.

Tātad LAPK 150.^{3} pants ir blanketa tiesību norma, kas nosaka atbildību par pārkāpumu, kas izriet no citu tiesību normu pārkāpuma, un piemērojama tikai tad, ja citā normatīvajā aktā ir precīzi noteikts tiesiskais pienākums un tā izpildes kārtība, bet persona to nav ievērojusi.

[6] Pamatpakalpojuma jēdziens definēts likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 11.^{3} panta pirmās daļas 1.punktā, saskaņā ar kuru pamatpakalpojumi ir tādi pakalpojumi, kuri ir nesaraujami saistīti ar dzīvojamās telpas lietošanu, t.i., apkure, aukstais ūdens, kanalizācija un sadzīves atkritumu izvešana.

Saskaņā ar šā likuma 11.^{3} panta septīto daļu izīrētājs vai pakalpojumu sniedzējs nav tiesīgs nesniegt (pārtraukt vai neuzsākt) šā panta pirmās daļas 1.punktā minētos pamatpakalpojumus, ja īrniekam nav šo pakalpojumu apmaksas parādu. Šā noteikuma neievērošanas gadījumā izīrētājs vai pakalpojumu sniedzējs atlīdzina īrniekam nodarītos zaudējumus.

No minētajām tiesību normām izriet, ka izīrētāju vai pamatpakalpojuma sniedzēju saskaņā ar LAPK 150.^{3} pantu var saukt pie administratīvās atbildības tad, ja ir konstatējams, ka šī persona nav nodrošinājusi (ir pārtraukusi vai nav uzsākusi) pamatpakalpojumu sniegšanu, kaut arī īrniekam nav šo pakalpojumu samaksas parāda. Atbilstoši minētajai tiesību normai nepieciešams konstatēt vai nu personas (pārkāpēja) rīcību, liedzot īrniekam saņemt pamatpakalpojumus (apkuri, auksto ūdeni, kanalizāciju, sadzīves atkritumu izvešanu), vai arī prettiesisku bezdarbību, kuras dēļ īrniekam nebūtu nodrošināti pamatpakalpojumi.

[7] Lietā nav strīda, ka sūdzības iesniedzēja kā dzīvojamās mājas */adrese/* īpašniece administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas brīdī izīrēja dzīvokli Nr.11 šajā lietā atzītajām cietušajām personām *V.Z.* uz *J.Z.* Ar *V.Z.* 1998.gada 11.augustā noslēgts dzīvokļa īres līgums *(lietas 21.lapa),* pamatojoties uz kuru *V.Z.* īrē dzīvokli Nr.11, savukārt *J.Z.* kā *V.Z.* ģimenes loceklis dzīvokli Nr.11 īrē saskaņā ar norādītā īres līguma 5.2.1.apakšpuktu, kas noteic, ka īrniekam (*V.Z.*) ir tiesības iemitināt objektā (dzīvoklī Nr.11) ģimenes locekļus bez atsevišķas vienošanās ar izīrētāju.

1998.gada 11.augusta dzīvokļa īres līgumā noteikts arī tas, ka dzīvoklis Nr.11 ir nodrošināts ar ūdensvadu (līguma 1.2.apakšpunkts). Tātad ar īres līgumu īrniekiem ir pielīgtas tiesības saņemt šo pamatpakalpojumu, savukārt izīrētājai jeb sūdzības iesniedzējai ir noteikts pienākums nodrošināt īrniekiem iespēju šīs tiesības izmantot. Lai arī minētais līgums ir noslēgts nevis ar sūdzības iesniedzēju, bet ar I.Skulti, iesniedzējai tas ir saistošs, jo, kā noteic likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 8.pants, ja dzīvojamā māja vai dzīvoklis pāriet citas juridiskās vai fiziskās personas īpašumā, jaunajam īpašniekam ir saistoši iepriekšējā īpašnieka noslēgtie dzīvojamās telpas īres līgumi (arī tādi, kas nav koroborēti zemesgrāmatā (*sk., piemēram, Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2007.gada 23.maija spriedumu lietā Nr.SKC – 441*)).

No lietas redzams, ka Rīgas pilsētas Īres valdes darbinieki 2012.gada 21.februārī veica dzīvokļa Nr.11 apsekošanu un sastādīja vietas apskates protokolu Nr.DMVI-12-77-pi, kurā norādīts, ka dzīvoklī Nr.11 ir paredzēts aukstais ūdens, taču, atverot krānu, ūdens netek *(lietas 18.lapa)*. Tātad ar norādīto vietas apskates aktu konstatēts, ka sūdzības iesniedzēja nav nodrošinājusi pamatpakalpojuma (aukstā ūdens) sniegšanu dzīvoklim Nr.11. Minēto apstākli tiesas sēdē apstiprināja arī cietušās personas.

Arī sūdzības iesniedzējas pārstāve tiesas sēdē pēc būtības nenoliedza, ka norādītā vietas apskates protokola sastādīšanas brīdī dzīvoklī Nr.11 aukstais ūdens netika nodrošināts. Vienlaikus iesniedzējas pārstāve norādīja vairākus argumentus, kas viņas ieskatā norāda uz to, ka iesniedzēja pie administratīvās atbildības saukta nepamatoti, proti, iesniedzēja nav atbildīga par to, kādā stāvoklī ir ūdens caurules un radiatori īrnieku īrētajā dzīvoklī Nr.11, īrniekiem ir ūdens pakalpojumu izmantošanas parādi, īrnieki nedzīvo dzīvoklī Nr.11.

Vērtējot šādus iesniedzējas pārstāves argumentus, tiesa norāda turpmāk minēto.

[7.1] Kā paskaidroja cietušās personas tiesas sēdē, aukstā ūdens padeve dzīvoklī Nr.11 tika pārtraukta sakarā ar to, ka sūdzības iesniedzēja kā izīrētāja nenodrošināja centrālapkures pieslēgšanu, sākoties apkures sezonai, kā rezultātā 2012.gada 2.februārī dzīvoklī Nr.11 pārplīsa cirkulārais ūdens sūknis, ūdens izlija uz grīdas un sasala, savukārt 2012.gada 7.februārī pārplīsa visi radiatori un iekšējās ūdensvada caurules, appludinot kaimiņu dzīvokļus. Iesniedzējas pārstāve pret šādu cietušo sniegto lietas faktisko apstākļu izklāstu neiebilda. Šādus cietušo personu paskaidrojumus apstiprina arī lietā esošie materiāli, tostarp, Rīgas pilsētas Īres valdes 2012.gada 5.aprīļa vietas apskates protokols Nr.DMVI-12-77-pi, kurā norādīts, ka dzīvoklī Nr.11 „griestos ir nolējuma pēdas, apkures radiatoriem ir izkritis gabals, uz grīdas ir melni netīru ūdeņu plankumi" *(lietas 35.lapa).* Minētie apstākļi izriet arī no lietā esošajām fotofiksācijām *(lietas 32. – 33.lapa un 67.,68.lapa).*

Kā tiesa minēja iepriekš, iesniedzējas pārstāves ieskatā par to, kādā stāvoklī ir apkures radiatori un ūdensvada caurules dzīvoklī Nr.11, ir atbildīgi šā dzīvokļa īrnieki, nevis iesniedzēja kā izīrētāja. Iesniedzējas pārstāves ieskatā īrnieki ir atbildīgi arī par radiatoru un cauruļu savlaicīgu nomaiņu to nolietojuma rezultātā.

Tiesa šādam viedoklim nepiekrīt, jo saskaņā ar likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 40.panta pirmo daļu izīrētāja pienākums ir nodot īrniekam dzīvojamo māju (dzīvojamo telpu) ar visiem tās piederumiem tādā stāvoklī, lai īrnieks varētu dzīvojamo māju (dzīvojamo telpu) lietot un iegūt no tās visu to labumu, kādu viņam saskaņā ar dzīvojamās telpas īres līgumu ir

tiesības saņemt. Šā panta otā daļa noteic, ka izīrētājs nodrošina dzīvojamās mājas (dzīvojamās telpas) uzturēšanu atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajām būvniecības un higiēnas prasībām, kā arī veic dzīvojamās mājas (dzīvojamās telpas) kapitālo remontu, bet šā panta trešā daļa paredz, ka izīrētājs atbild par dzīvojamās mājas konstruktīvo elementu un inženierkomunikāciju bojājumiem, kas radušies mājas vispārējās nolietošanās rezultātā.

No minētajām tiesību normām izriet, ka par dzīvojamās mājas tehnisko stāvokli ir atbildīgs tieši izīrētājs, šajā gadījumā – sūdzības iesniedzēja, kas nozīmē, ka sūdzības iesniedzēja, īrniekiem nenodrošinot pamatpakalpojumu, nevar aizbildināties ar dzīvojamās mājas un tajā esošo inženierkomunikāciju kritisko tehnisko stāvokli. Minēto iemeslu dēļ nav pamatots arī iesniedzējas pārstāves viedoklis, ka rūpēties par inženierkomunikāciju tehnisko stāvoklī dzīvoklī Nr.11 ir īrnieku, nevis izīrētājas (sūdzības iesniedzējas) pienākums.

Turklāt, kā tiesa norādīja iepriekš, no lietas izriet, ka ūdens īrniekiem nav pieejams, jo plīsa apkures radiatori. Kā paskaidroja iesniedzējas pārstāve, tas notika sakarā ar to, ka aizsala stāvvads. Tiesas ieskatā stāvvada aizsalšana un radiatoru un ūdensvada cauruļu plīšana ir sūdzības iesniedzējas rīcības sekas, kas iestājušās apkures nenodrošināšanas sakarā. Ūdens aizsalšana, kā dēļ plīsa radiatori, liecina par to, ka sūdzības iesniedzēja kā izīrētāja nepienācīgi veica savus pienākumus uzturēt ūdens apgādes sistēmu darba kārtībā. Apstāklis, ka ziemā gaisa temperatūra pazeminās un ir iespējama ūdensvadu aizsalšana, jo īpaši tad, ja nav nodrošināta pietiekama šo ūdensvadu siltumizolācija, nav nekas ārkārtējs, ar ko iesniedzējai nebija iespējams rēķināties *(sk. lietu Nr.142272112, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas 2013.gada 2.aprīļa spriedumu).*

Tiesas ieskatā kā attaisnojums iesniedzējas rīcībai, nenodrošinot auksto ūdeni īrniekiem, nevar būt arī tāds apstāklis, ka konkrētās dzīvojamās mājas ūdens apgādes un centrālās apkures sistēmas uzturēšana un samaksa par ūdens pakalpojumiem rada iesniedzējas ieskatā ievērojamas izmaksas. Nekustamais īpašums kā jebkurš īpašums, kas lielā mērā ir augļus nesēja lieta, tā īpašniekam piešķir ne tikai tiesības, bet arī uzliek noteiktus pienākumus, kas īpašniekam kā rūpīgam un kārtīgam saimniekam jāpilda godprātīgi. Attiecīgi arī īpašuma apsaimniekošana kā jebkura cita saimnieciskā darbība rada izdevumus, tostarp ietver dažādus riskus. Tādējādi tas vien, ka personai ir ievērojami izdevumi dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas sakarā, neatbrīvo izīrētāju no pienākuma nodrošināt pamatpakalpojumu sniegšanu, turklāt apstākļos, kad īrnieks norēķinās par šiem pamatpakalpojumiem.

Tiesas ieskatā personas finansiāla rakstura apsvērumi nav vērtējami kā objektīvi apstākļi, kas attaisno personas attieksmi pret tās normatīvajos aktos noteikto pienākumu godprātīgu izpildi, nodrošinot īrniekam dzīvojamās telpas izmantošanu atbilstošām higiēnas prasībām (nenodrošinot ūdens padevi un kanalizācijas pakalpojumus, higiēnas prasību ievērošana nav iespējama). Šāds izīrētāja pienākums izriet no iepriekš minētajām likuma „Par dzīvojamo telpu īri" 40.panta tiesību normām.

Ņemot vērā minēto, tiesa, pirmkārt, nepiekrīt iesniedzējas pārstāves viedoklim, ka inženierkomunikāciju uzturēšana pienācīgā tehniskā stāvoklī dzīvoklī Nr.11 ir īrnieku, nevis izīrētājas pienākums, otrkārt, tiesa uzskata, ka tieši iesniedzējas rīcības dēļ, nenodrošinot pienācīgu inženierkomunikāciju tehnisko stāvokli un apkures pieslēgšanu, īrniekiem jeb

cietušajām personām netiek nodrošināta aukstā ūdens padeve. Tādējādi šādi iesniedzējas pārstāves norādītie argumenti nevar būt par pamatu pārsūdzētā lēmuma atcelšanai.

[7.2] Par pamatu pārsūdzētā lēmuma atcelšanai nevar būt arī cits iesniedzējas pārstāves norādītais arguments, proti, tas, ka īrnieki nedzīvo dzīvoklī Nr.11.

Kā paskaidroja īrnieki, viņi dzīvoklī Nr.11 nedzīvo kopš brīža, kad dzīvoklim Nr.11, sākoties 2011./2012.gada apkures sezonai, netika pieslēgta apkure, jo bez apkures ziemas sezonā mitināties īrētajā dzīvoklī nav iespējams. Iesniedzēja nav noliegusi, ka dzīvoklim Nr.11 minētās apkures sezonas laikā netika nodrošināta apkure, līdz ar to tiesa šādiem cietušo personu paskaidrojumiem piešķir ticamību, jo tiesa piekrīt cietušo personu viedoklim, ka apstākļos, kad dzīvoklī ziemas laikā nav pieejama apkure, turklāt apkures nenodrošināšanas dēļ ir plīsuši radiatori, dzīvoklis ir nopludināts un ūdens nav pieejams, mitināšanās dzīvoklī ir atzīstama ne vien par cilvēkam necienīgajiem apstākļiem, bet arī principā tiek padarīta par neiespējamu, jo liedz rūpēties par savu personīgo higiēnu un veselību, tādējādi atstājot būtisku ietekmi uz personu veselības stāvokli, kā arī negatīvi ietekmējot sadzīves apstākļus kopumā.

[7.3] Iesniedzējas pārstāve tiesas sēdē apgalvoja arī to, ka pamatpakalpojums – aukstais ūdens – netika nodrošināts tāpēc, ka īrniekiem ir šā pamatpakalpojuma parāds.

Pirmkārt, no lietas neizriet, ka iesniedzēja īrniekiem aukstā ūdens padevi ir atslēgusi, sakarā ar īrnieku parādsaistībām par aukstā ūdens patēriņu. Citiem vārdiem, izīrētāja auksto ūdeni īrnieki nav nodrošinājusi nevis tāpēc, ka īrnieki nebūtu apmaksājuši ūdens patēriņa rēķinus, bet gan tāpēc, ka izīrētājas rīcības rezultātā plīsa apkures radiatori, un tieši šā iemesla dēļ tika pārtraukta aukstā ūdens padeve.

Otrkārt, iesniedzēja nav iesniegusi pierādījumus, kas apstiprinātu, ka īrniekiem (cietušajām personām) ir parāds par aukstā ūdens pakalpojumiem. Iesniedzējas pārstāve tiesas sēdē atsaucās uz 2013.gada 10.janvāra faktūrrēķinu Nr.12 *(lietas 45.lapa)*, taču tajā norādīts, ka īrniekiem ir parāds par īri par 2012.gadu, nevis parāds par auksto ūdeni, ko nepieciešams konstatēt atbilstoši likuma „Par dzīvojamo telpu īri" $11.^3$ panta septītajai daļai, lai atzītu iesniedzējas rīcības tiesiskumu, nenodrošinot attiecīgā pamatpakalpojuma sniegšanu. Turklāt, kā paskaidroja cietušās personas, atsaucoties uz 1999.gada 6.februāra līgumu *(lietas 24.lapa, otrais atvērums),* cietušās personas par saviem līdzekļiem veica dzīvokļa Nr.11 siltumapgādes rekonstrukciju, kuras rezultātā radušies izdevumi tika ieskaitīti īres maksā, taču izīrētāja to nav ņēmusi vērā.

[7.4] Papildus minētajam argumentiem iesniedzējas pārstāve tiesas sēdē arī norādīja, ka dzīvoklī Nr.11 ir divi ūdens stāvvadi. Iesniedzējas pārstāve par saviem līdzekļiem dzīvoklī Nr.11 nomainīja ūdens ventili un tā rezultātā tika atjaunota ūdens padeve vienā no ūdens stāvvadiem, līdz ar to iesniedzējas pārstāves ieskatā esot nepamatoti pārmest iesniedzējai aukstā ūdens pakalpojuma nenodrošināšanu.

Tiesa nepiekrīt arī šādam viedoklim, jo ūdens padeve ventiļa nomaiņas rezultātā tika atjaunota tam stāvvadam, kas ar ūdeni nodrošina tualeti. Taču ūdens ne virtuvē (izlietnē), ne vannā nav pieejams pat uz šīs lietas izskatīšanas brīdi tiesas sēdē. Kā paskaidroja cietušās personas, ūdens padeves atjaunošana virtuvē patlaban nemaz nav iespējama, jo ūdensvada cauruļu plīšanas rezultātā santehniķis dzīvoklī Nr.11 virtuvē pārzāģēja attiecīgo ūdensvada cauruli, kura vēl joprojām nav uzstādīta. Iesniedzējas pārstāve tiesas sēdē norādītos apstākļus

nenoliedza. Ievērojot minēto, tiesa piekrīt Komisijas pārstāvja tiesas sēdē norādītajam, ka ūdens padeve tikai tualetes podā nav atzīstama par pienācīgu attiecīgā pamatpakalpojuma nodrošināšanu, jo, ūdenim esot tikai tualetes podā, personai tiek liegtas iespējas īstenot tādas pamatvajadzības kā pagatavot ēdienu, ievēroto personīgo higiēnu u.tml.

[7.5] Rezumējot norādīto, iesniedzējas pārstāves paustie argumenti nevar būt par pamatu secinājumam, ka iesniedzējas rīcībā nav saskatāms likuma „Par dzīvojamo telpu īri" $11.^3$ panta septītās daļas pārkāpums.

[8] Tādējādi, ievērojot iepriekš konstatēto un secināto, tiesa atzīst, ka iestāde pamatoti sūdzības iesniedzējas rīcībā konstatējusi LAPK $150.^3$ panta paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvu. Līdz ar to iestādei bija pamats saukt iesniedzēju pie administratīvās atbildības saskaņā ar šo tiesību normu, kuras mērķis ir nodrošināt līdzsvaru starp izīrētāju un īrnieku, neļaujot izīrētājam pārmērīgi izmantot īpašnieka varu. Pamatpakalpojumu nesniegšana ir viens no izplatītākajiem veidiem, kādā namu apsaimniekotājs faktiski panāk īres attiecību izbeigšanu, jo dzīvošana bez ūdens, apkures un kanalizācijas pilsētvidē normālā veidā nav iespējama. Līdz ar to likumdevējs ir paredzējis tiesiskās aizsardzības mehānismus pret šādu rīcību, neļaujot izīrētājiem pretēji normatīvajos aktos noteiktajai kārtībai nesniegt īrniekiem pamatpakalpojumus. Savukārt, ja izīrētājs normatīvajos aktos noteikto pienākumu neizpilda, tas ir saucams pie atbildības.

[9] Saskaņā ar LAPK 32.pantu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem (pirmā daļa). Uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus (otrā daļa).

Konkrētajā gadījumā par LAPK $150.^3$ pantā paredzēto pārkāpumu noteiktā sankcija fiziskajām personām ir naudas sods līdz tūkstoš latiem. Kā redzams no lietas materiāliem, sūdzības iesniedzējai uzlikts naudas sods piecsimt latu apmērā.

Izvērtējot iesniedzējas izdarītā pārkāpuma raksturu un būtību, tiesa secina, ka attiecīgais pārkāpums ir saistīts ar cilvēka pamattiesību – tiesību uz dzīvokli un labvēlīgu dzīves vidi – ierobežojumiem, kas atzīstami par būtiskiem. No lietā esošajiem materiāliem izriet, ka pārkāpumam ir bijis ilgstošs raksturs, jo pārsūdzētais lēmums pieņemts 2012.gada 17.aprīlī, bet ūdens pakalpojumi netiek sniegti kopš 2012.gada februāra. Šajā sakarā Administratīvā apgabaltiesa savā tiesu praksē ir atzinusi, ka pat pusotru mēnesi ilgs ūdens padeves pārtraukums ir vērtējams kā nesamērīgi ilgs *(sal. 2010.gada 11.oktobra spriedumā lietā Nr.A42598607).* Ievērojot minēto atziņu, kā arī konkrētās lietas faktiskos apstākļus, tiesa piekrīt iestādei, ka arī šajā lietā pamatpakalpojumu sniegšana netika nodrošināta ilgstoši. Turklāt cietušās personas tiesa sēdē apstiprināja, un iesniedzējas pārstāve nenoliedza, ka aukstais ūdens virtuvē un vannā vēl joprojām nav pieejams. Tāpat ņemams vērā, ka iestāde, izskatot konkrēto lietu, deva iesniedzējai laiku ūdens padeves atjaunošanai, taču tas netika izdarīts.

Vērtējot piemērojamā soda apmēru, norādāms arī tas, ka ūdens ir viens no būtiskākajiem pamatpakalpojumiem, kas ir nepieciešams cilvēka cienīgu sadzīves apstākļu pilnvērtīgai nodrošināšanai, jo bez ūdens nav iespējams pagatavot maltīti, rūpēties par apkārtējās vides tīrību un personisko higiēnu. Nenodrošinot šo pamatpakalpojumu, tiek ietekmēti ne vien sadzīves apstākļi kopumā, bet arī īrnieku veselības stāvoklis.

Apkopojot minēto, kā arī ņemot vērā apstākļus, kādos izdarīts pārkāpums un iesniedzējas attieksmi pret izdarīto pārkāpumu, tiesa piekrīt iestādei, ka LAPK 22.pantā nostiprinātā administratīvā soda mērķa īstenošanai konkrētajā gadījumā iesniedzējai ir piemērojams naudas sods piecsimt latu apmērā. Tiesa nekonstatē lietā tādus apstākļus, kas dotu pamatu iesniedzējas atbrīvošanai no administratīvā soda vai arī ļautu samazināt uzliktā soda apmēru.

[10] Rezumējot iepriekš konstatēto un secināto, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais lēmums ir likumīgs un atstājams negrozīts, savukārt sūdzība ir nepamatota un noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12] panta otrās daļas 1.punktu, 289.[17] un 289.[18] pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Rīgas Domes Administratīvās komisijas 2012.gada 17.aprīļa lēmumu Nr.D57 13-5 (administratīvā pārkāpuma protokols Nr.CB 013027) par *D.M.* (personas kods */personas kods/*) saukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 150.[3] pantu, bet *D.M.* sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā desmit darba dienu laikā no pilna sprieduma paziņošanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese *(paraksts)* D.Makarova

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnese D.Makarova
Rīgā 2013.gada 30.aprīlī